

CINEMA I DISCOS

Les ratxes del passat

Després d'haver escrit el títol que acabem de consignar, podríem ara aquí parlar de la significació del passat i de les seves relacions amb el present, dir la solidaritat que existeix entre un i l'altre, i de com en la nostra vida, tan individual com socialment considerat, el passat no és mai una cosa morta, sinó que present d'una manera

CONRAD VEIDT i BARBARA BEDFORD en «Les ratxes del passat»

potencial pot en qualsevol circumstància fer irrupció i produir les més tremendes catàstrofes. Podríem a continuació il·lustrar la tesi citant als grecs que en les seves trilogies dramàtiques tan profundament plasmaron aquesta idea, o bé la narració de Ruyra «Jacó», que amb un patètic i involuntari il·lustra la mateixa idea, però com que avui per avui no som al MIRADOR per fer de filòsof o de crític literari ens hem de restringir i parlar de cinema.

Parlem de cinema doncs. Sabíem que a París no fa molt passava un film de Conrad Veidt, on aquest gran tràgic hi feia el paper d'un individu contaminat de la sífilis, i al llegir «Les ratxes del passat» ens vàrem creure que d'això es tractava i així pensant amb «Especimens» i en manta obra d'En Brieux ens encaminàrem al cinema satisfets de l'avinentesa que s'oferia de poder meditar sobre tan pregonos qüestions. Però havíem equivocat la pista, no es tractava de res d'això; per ésser molt negre el passat del Dtor. La Roche (C. Veidt) no tenia res que veure amb la patologia, i si solament amb el codi penal.

El Dtor. La Roche és a presidir per un

error judicial; justament vexat per aquesta reclusió es fa escàpol i refugia en terres d'Algèria la seva existència, però en el punt més dolç podríem dir-ne nova existència, el passat, aquell passat fatídic que ell creia anul·lat i que era sols oblidat, retorna amenaçador en la persona del capità del presidí que fàcilment reconeix al seu antic reclus. Moments d'angúnia però breus, ja que en aquest film com quasi tots els films per altra part, tothom és bo, generós i així doncs les coses no poden sinó arranjarse amb gran satisfacció de la concurrència. Qui diu doncs, que el cinema és l'escola del crim? Que més voldríem que els que inventen aquestes històries haguessin també inventat el món; s'hi estaria millor del que s'hi està ara.

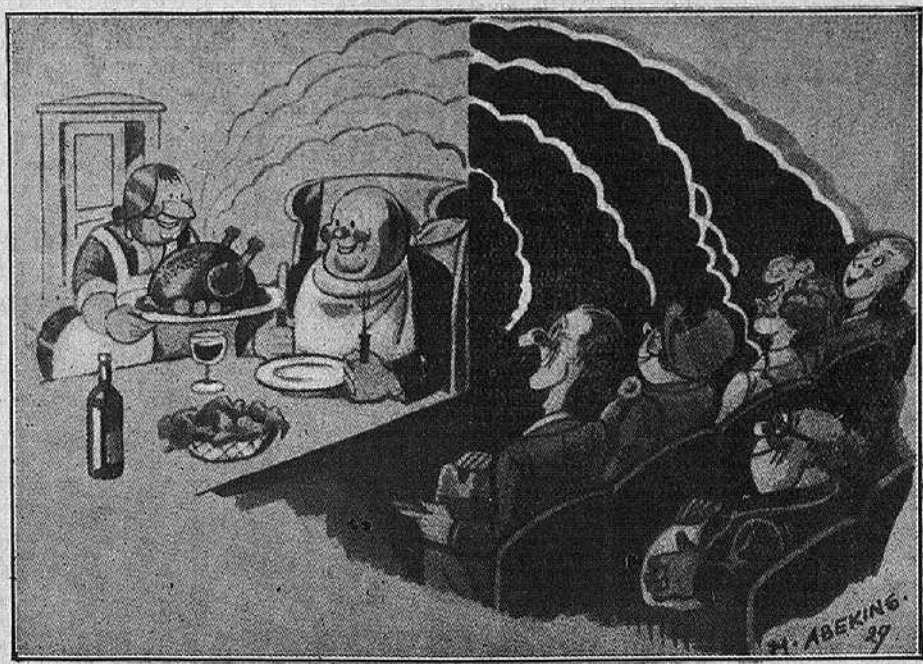
Aquell passat, el cinema l'evoca amb la reproducció de les mateixes escenes que havien vist al començ. Perquè almenys no presintar-les en un forma diluïda, vaporosa, per mancar la distància entre la sensació present i la imatge del passat? Fem aquesta remarc a propòsit d'un cas concret, però pensant en general.

El que hi ha de realment divertit en *Ratxes del passat*, és veure l'amor dels dos protagonistes, els quals davant la societat passen com a germans per motius que serien llargs de contar. Mal sap dissimular C. Veidt la seva tendresa envers Barbara Bedford, amb gran astorament de la concurrència que es fa creus de veure dos germans tan ben avinguts. I que volem que hi fem! Som víctimes del cinema. Blanc i negre és tan real el que veiem, C. Veidt i Barbara Bedford ho fan tan bé que la història ens interessa i per res del món voldríem perdre-la. Els dos sempre contenen aquella tendresa que els compromet als ulls de la gent, que per altra part com que segur no han llegit ni *Corydon*, ni llibres d'Ellis, no pensen res de mal.

C. Veidt és ben intel·ligent. En l'escena del ball no aparta els ulls, — i quins ulls, o més ben dit quina mirada! — de Barbara Bedford qui giravolta en braços del seu pretendent. C. Veidt excel·leix en dar-vos l'impressió d'una vida tota interioritat, d'una energia en tensió constant, d'un passió que per que es conté no és per això menys intensa, però convenim que a C. Veidt no li escapa del tot bé aquest rol de bon xicot i amic fidelíssim. Les seves facultats s'adiuen més en els rols demoníacs, en l'espècie d'aquell que feia en *L'home de les figures de cera* d'inoblidable memòria, o bé en aquell de rei decrepit i cruel de *El poeta vagabund*. El seu art és però sempre intens i interessant per tant. Aquest actor alemany és una de les millors adquisicions que poden haver fet la gent d'Hollywood, i el seu front enorme, el seu nas prim i la boca sensualment llarga tenen una suggestió estranya que el fan per avui insubstituïble en certes tasques.

Esperem confiats que el reveurem; tan bé ho ben aviat en una altra obra on les seves tasques excepcionals trobin un terreny més fructuós.

J. PALAU

EL QUE ENCARA ENS FALTA: L'ODORANTFILM

El públic (a l'unison). — Hm, oca rostida!

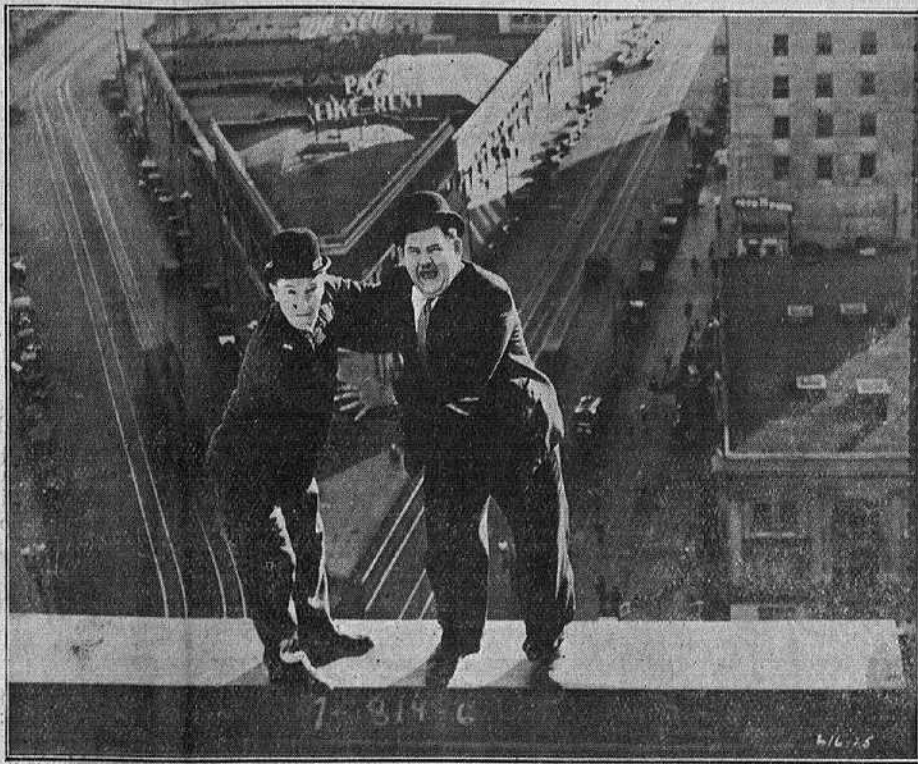
(Das Illustrierte Blatt.)

LLIBERTAT!

No és un manifest polític, ni tan sols una crida filantròpica; és el títol d'un film de H. Roach interpretat per la ja famosa parella Stan Laurel i Oliver Hardy, el darrer que hem tingut el gust de veure.

Comença el film en un to èpic: banderes desplegadas al vent, marxes marcial, evocació de les grans figures de la història americana que és tota ella — així almenys

En aquest sentit el final del film anterior: *Els dos marins*, era quelcom formidable; del millor que el cinema còmic hagi inventat. El film que ara ens ocupa no és tan ben reeixit com aquell però comporta també un final deliciós. No és tan ben reeixit potser perquè es basa quasi tot ell en un gènere d'aventures un xic gastat encara que sempre de bon efecte en el cinema, degut

STAN LAUREL i OLIVER HARDY en «Llibertat!»

ens ho han fet veure sempre — un crit a la llibertat. Però aquest to major es canvia de sobte en to menor. Arborant aquell crit noble i generós, amb el vestit ratllat que indica d'on venen sense dir on van, Oliver Hardy i Stan Laurel, cames ajudeu-me, corren com uns desesperats perseguits de prop per un indigne americà. Al veure'ls corre així pensem que ja no sabríem ara imaginar-los separats un de l'altre. Semblen els dos, complement un de l'altre i separats són d'aquells que es negarien en un got d'aigua. A còpia d'abusar dels mateixos tics han acabat per imposar-se com a autèntiques persones, que corroboren allò que profundament escrivia Plató en el *Lysis*, quan deia: els contraris s'avenen.

Els films aquests de H. Roach en un admirable sentit de la graduació, semblen tots ells disposats en funció del final. Hom podria dir que la cinta està sospesa al seu final, com un abric ho està en un clau. La màxima comicitat l'assoleixen en la darrera escena que s'acaba sempre abans que la vostra rialla, la qual es perllonga encara una bella estona.

al trucatge simple que les permet. Volem dir l'acrobàcia i el pas de la maroma a una pila de metres d'alçada. Ningú disputarà a l'il·lustre Harold la supremàcia en aquest terreny. El seu cos vinculat i agilitat el trobavem a faltar en aquest film on Laurel i Hardy no tenen d'interessant sinó l'expressió facial que es sempre saborosa. En canvi el final com diem es bo de debò. Aquell policia que esclafat per l'ascensor queda sensiblement disminuït en la seva alçada i que en aquest enorme estre es posa a bo ar provant l'elasticitat del seu cos estretat amb la secreta esperança de tornar a l'alçada normal és una escena per a trencar-s'hi.

L'inclusió dels sons en el cinema sonor ens encanta ja per anticipació. Deven aquesta suggerència al nostre amic A. M. Ferry. Felicitem a l'empresa del Coliseum, l'assalt en aquest sentit que fa per aquestes pel·lícules H. Roach, imitant els sorolls característics amb una gràcia agudíssima.

M. MARIBEL

Rèplica al senyor C. Gallart

Des de molt temps ençà som lectors incondicionals de les crítiques de cinema que publica *La Veu*. Si més no, la competència i l'equitat que hi posa el Sr. Gallart ens hi obliga, i si algun cop discrepem de l'opinió que sobre alguna qüestió emet, entenem que després de tot es tracta de qüestions opinables i que no li deuen faltar raons en emetre els seus judicis. Però en la crònica que dedica a la nostra darrera sessió, hi hem pogut llegir dues afirmacions que no porten ja sobre qüestions opinables, sinó que són completament gratuïtes. Naturalment que tantes gratuïtats es diuen i s'escriuen al cap del dia, que altra feina tindríem si, emportats per un zel desmesurat per la veritat, no fèssim sinó assenyalar-les. Però el cas és que aquelles afirmacions porten directament sobre nosaltres i entenem que tenim el deure de respondre-hi.

Després d'exposar l'opinió que li mereix *Emak Bakia*, opinió que no és la nostra, però que entenem tan respectable com aquesta, escriu: «Aquest (Man Ray) sap positivament, almenys cal creure-ho així, que el seu film té un valor ben migrat.» No, senyor Gallart, El Sr. Man Ray és més pretensios del que creieu. Podeu pensar que el seu film no val res, però estigueu segurs que el seu autor n'està encantat i s'ho pren seriosament, com entre nosaltres molts també s'ho prenen. No hi ha esnobisme enlloc, ni per part d'ell ni per part nostra que no persequim sensacionals, sinó interessar a la gent per tot el que és o pot ésser el cinema, o més exactament rectifiquem, que encara hi som de temps, l'esnobisme si existeix serà per part de Man Ray, ja que no podem, a manca de confidències personals, atribuir-li intencions i judicis, com fa el Sr. Gallart, gratuïtament a l'il·lustre cineasta francès. El que neguem és que siguem esnobs.

I ara ja som a l'altra afirmació: «Aplaudien — escriu el Sr. Gallart — per raons personals, molt atencibles per cert...» També això és gratuït perquè suposem que el senyor Gallart no preguntà un per un als que aplaudien les raons que tenien per a fer-ho. Per què dubtar de la sinceritat dels aplaudiments quan ningú posa en dubte la sinceritat dels que xiulaven? Estem segurs que ningú hauria aplaudit — almenys durant el curs de la projecció — si els altres, sincers a la seva manera, no haguessin començat a picar. Era a més d'un acte d'adhesió al que significava el film, una manera de contrarestar la protesta. Segur que hom no aplaudia per raons personals, l'aplaudir era una arma de combat, en una lluita desinteressada, on no hi anàvem a buscar ni profit material, ni satisfacció d'amor propi.

J. P.

Ja ho sabeu...

— que Clarence Brown ha tingut un gran èxit amb la seva obra: *Ruta del 98*?

— que el primer film que Cecil B. Mille fa per la M. G. M. és *Dinamita*? A jutjar pel títol, deu ésser quelcom de molt sorollós.

— que el film *Les ratxes del passat* ha estat tan mutilat per la censura, que difícilment el públic tindrà treballs per entendre'n el començament, sobretot les escenes del presiri?

— que *Broadway Melody*, un dels darrers i millors films sonors, no ha estat representat en sessió pública, sinó per estricta invitació, al cinema de la Madeleine, de París?

R. M.

Vda. de Josep Ribas

MOBLES I DECORACIÓ

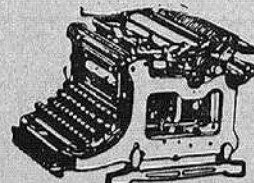
CASA FUNDADA L'ANY 1850

Consell de Cent, 327 i 329. Telèfon 14657.-BARCELONA

Albiol G. i Riera, S. L.

Passeig de Gràcia, 42 - BARCELONA - Telèfon 15345

Quan vulgueu adquirir una màquina d'escriure consulteu-nos

Aquesta casa és absolutament formal

Màquines de totes marques: noves, reconstruïdes i d'ocasió

Taller ben muntat per a adobs i reconstruccions. Abonaments

Representants de l'atrill «KOPI» i multicopistes «PERFECT»

D'UN 5 A UN 10 PER 100 DE DESCOMpte PRESENTANT AQUEST ANUNCI

DEMANEU pertot el matamosques

RADIOL

El de millor perfum, el més econòmic i l'únic d'eficàcia

LABORATORI CREOTAL, Batista, 12 (S. M.). Telèfon 51822

DE LES ARTS

INTERMEZZO INDISCRET

Theodor Däubler, membre de l'Acadèmia Prussiana i president del P. E. N. del Club Alemany, ha estat uns dies entre nosaltres amb motiu de donar la seva conferència «Els elements històrics, especialment espanyols, en l'art modern», organitzada per Conferència Club.

Aprofitant aquesta avinentesa, i com és costum en els organitzadors de Conferència Club, Däubler ha visitat, acompanyat per aquests, alguns indrets interessants de casa nostra. Així, un dia de la setmana passada, Carles Riba va acompanyar-lo a donar una

l'Hotel Ritz fou força interessant, particularment en la primera meitat, que fou on la seva visió còsmica de l'art assolí el que hom esperava de l'autor d'«El nou punt de vista». Després, però, va enfocar la seva peroració cap al corrent d'una major divulgació del fet artístic, motivada, segurament, per la probable assistència d'un públic no absolutament especialista, per bé que distingit.

Creiem no mancar a la cèlebre frase cervantina sobre la nostra hospitalitat, en publicar aquesta fotografia feta en una botiga del Poble Espanyol, la qual, si més no, és

Däubler i uns amics a la Fotografia del Poble Espanyol

volta per la muntanya de Montserrat. I com que el poeta alemany va preguntar per l'estat dels «esperits» en aquelles prestigioses serralades, tot seguit van respondre amb un gran festival de llamps i trons.

Tots sabem que Montserrat en plena tempesta és una cosa ben diferent del Montserrat tradicional (representat en el nostre passat i epigràfic pairalisme amb el sol i xent i el corresponent porró a primer terme) i per això, davant d'aquell espectacle meravellós — segons testimoni de Carles Riba — el lirisme del gran poeta Däubler es manifestà a l'altura que li pertocava.

Un altre dia fou Carles Soldevila l'indicat per a mostrar-li els recons més notables de la nostra ciutat; i no cal dir que ni el «mateix Myself», autor del llibre recentment aparegut «L'art d'ensenyar Barcelona», ho hauria fet millor.

I per fi calia ensenyar-li la darrera novetat, el plat del dia: l'Exposició. Els amics que acompanyaren a Däubler van creure avinent començar per un altre plat: la llagosta de can Soler de la Barceloneta, per exemple. Durant aquest sopar l'autor d'«Aurora Boreal», tot fent honor a la nostra cuina, mostrava les excel·lències del seu afinat enginy, dialogant en grec o alemany amb Carles Riba, i en italià i francès amb els altres comensals.

— Un dia — Däubler parla — Moréas va preguntar-me: «Quin és el vers de Victor Hugo que més us agrada?» I vaig contestar: «Frédéric Barbousse, empereur d'Allemagne...»

La conferència que Däubler va donar a

una mostra del bon humor del nostre hoste. A aquest, i a les altres persones que hi figuren demanem, si per cas, benevolència per la nostra indiscreció, la qual completarem ressenyant els noms: el guitarrista encorbat és el pintor Josep Obiols; el cap (i només el cap de la gitana dansant correspon a la senyora Millàs - Raurell; l'atre cap de la manola repicant les castanyoles és el de Theodor Däubler; les dues dames que no gosen representar el paper de cantautor: la poetessa senyora Clementina Arderiu i la senyora d'Obiols; i el cap que surt per sobre la balustrada del patí, el de Millàs - Raurell. A primer terme — davant la fusta retallada — l'elegant figura de la senyora Malvey, el pintor i crític d'art Rafael Benet amb l'adequat cordovès, i (perdonin)

MÀRIUS GIFREDA

Cal fer constar que entre els acompanyants de Däubler hi havia, a més a més, la senyora Benet i els senyors Carles Riba i August Malvey, els quals completen els respectius matrimonis que falta completar en la present fotografia. No volem compromisos!

Waters Cardona Vergara, 1

A París,AVINGUDA de Iena, els boigs acaben d'obrir llur saló de pintura

I a fe, després de tot!...

Si ens haguessin convidat ara fa un any a aquesta visita en sortir d'una galeria de pintura moderna del carrer de La Boétie, no hauríem pas vacil·lat un sol moment a reconèixer quina de les dues exposicions albergava els boigs i quina presentava els sans d'esperit.

Però avui... avui... jo desafiava qualsevol de vosaltres a distingir en una bona meitat de teles visibles al Saló dels piqués, dit eufèmicament dels «artistes malades», si no són més obra d'un tal dels nostres petits mestres a la moda, més aviat que l'obra d'un autèntic dement.

Millor que això. Moltes d'aquestes sortides de dret d'un asil, serien titllades de pompièrisme pels nostres petits mestres.

¿Què són aquests paisatges, en els quals es reconeixen les cases i els arbres?

¿Què són aquests natures mortes en les quals distingeix els gots, les ampelles de vidre? Són força endarrerits el vestres boigs!, em deia un esteta de divuit anys tot arronçant les espatlles.

Els petits mestres em perdonaran, però... però... jo prefereixo els boigs. Primer que tot, perquè els veritables piqués són absolutament sincers, després perquè encara que sigui punyent i dolorosa la impressió que es desprèn de l'espectacle de llurs obres, aquest, al primer contacte, fa riure a plens pulmons.

No hi ha res de més divertit, en general — és trist dir-ho — que una pintura de boig... El catàleg de l'exposició és per ell sol una meravella involuntària. ¿Què direu d'aquesta referència: «F. 10: Apotheose matrimoniale symbolique», i d'aquesta altra: «F. 14: Délirs politiques; exagération de la personnalité, hypertrophie du moi?»

Si teniu en compte el catàleg — admirable d'impressió — les obres dels «artistes malades» es divideixen en productes de febles d'esperit, en visions etrusques, en quadros de depressius, en composicions esquizofrèniques i en croquis de toxicòmans.

Les composicions esquizofrèniques — les que el boig viu dins un univers a part, molt intel·ligible per a ell mateix, però incompreensible per als altres — són les més extraordinàries de totes. Hi ha per exemple una Apotheose du pepiniériste i un Combat de mamouths, dos mamuts roig viu, que l'un s'empassa seriosament l'altre, més gros

que ell, que són dues obres mestres d'humor.

¿Què direu d'aquesta Promenade de séminaristes on, sobre un fons trágic de pins, una cua de petits homes de cara groc palla, en sotana negra, ocupa tota la llargada del dibuix?

Els boigs dibuixen i esculpeixen sobre

qualsevol matèria; un d'ells ha brodat en unes estovalles immenses una pàgina de diari; l'altre, ha esculpit amb una espelma un cap de dona; un altre, un estereotipus, és tossut, vulguis no vulguis està impressionat per un paisatge únic, tres roures, sempre els mateixos, que pinta a l'aquarella — d'una manera exquisida — a tots els indrets de la tela.

Al costat d'aquestes composicions insólites plenes de xifres de cares superposades en un garbuix intraduable de trets que es barregen, es veu bruscament un suau perfil de dona, a la sèpia, amb aquesta llegenda admirable: «El meu cervell buit d'idees és sempre ple d'imatges...», que sembla de Baudelaire.

Jo pensava, en sortir de l'exposició, en aquesta frase de Montesquieu: «On enferme dans les asiles de fous un certain nombre d'entre nous, pour faire croire aux autres qu'ils sont raisonnables.»

FRANCESC DOMINGO

París, juny.

¿Es redimible el Palau de la Música Catalana?

L'opinió d'August Pi i Sunyer

August Pi i Sunyer no s'ha mostrat partidari d'opinar del Palau. Ha estat després que li hem dit que era en qualitat de president de Música de Camera que l'havíem inclòs en la nostra enquesta, que s'ha decidit a contestar les nostres preguntes.

— Us agrada el Palau?
— No m'agrada.
— Sou partidari de redimir-lo?
— No en sóc partidari. Se n'hauria de fer un de nou.

— Com el faríeu un de nou?
— Buscaria la manera de fer una sala de música que no distraigués. El Palau és per anar-hi a sentir música, no pas per distreure's al mateix temps. Per això darrer ja hi ha el Liceu.

— Així, doncs, faríeu una reforma absoluta?

— Sí. Però respectant el Palau. Una cosa són les conviccions particulars i una altra és el procedir en sentir-se lligat a una continuïtat de generacions.

— Per què?

— Molt senzill. Poques vegades, per no dir mai, s'ha donat el cas que els d'una època hagin trobat encertat el que han fet els predecessors seus. Ara el Palau no ens agrada. Dubto que les generacions que vinguin després de la nostra pensin de manera diferent. Però el Palau és un producte de la intel·ligència, i els productes de la intel·ligència, siguin com siguin, s'han de respectar. Si no s'hagués fet així, si les generacions s'haguessin dedicat a reformar al seu gust el que no els agradava prou de la seva època predecessora, avui no tindríem cap obra d'art.

— Així, doncs...

— El meu parer és ben clar. El Palau no m'agrada, però que no el destrueixin ni el reformin. S'hi poden donar concerts del que sigui perquè té unes condicions acústiques formidables. Que vagi servint pel que serveix ara fins que es construeixi una sala de música tal com tindria d'ésser, completament lliura, i que sigui còmoda, perquè el Palau tampoc n'és gens, i la música s'ha de sentir còmodament!

XAVIER PICANYOL

Avui s'inaugura...

...una exposició molt interessant a la Sala Parés pels artistes de la casa.

Hem vist algunes obres d'aquesta exposició i podem anunciar, per tant, que serà una exhibició de signatures de prestigi.

Despatx: Consell de Cent, 308. Caves: Liansà, 11

OINOS

Seleccionats vins del SINDICAT AGRÍCOLA DE VILARRODONA
Mistoles, Vinyes, Garnatxes i tota classe de vins generosos

Servei a domicili Telèfon 19414

Joies i pel·lotjes

J. Roca

Rambla del Centre 33.
Passatge Bacarà, 2.

VIATGES MARSANS, S. A.

Rambla Canaletes, 2 i 4 - BARCELONA

Bitllets de Ferrocarrils Nacionals i Estrangers
Passatges marítims i aèris - Viatges a "Forfait"
Excursions acompanyades - Peregrinacions, etc.

**Informes
i Pressupostos gratis**

El senyor que ha begut una mica i té por de veure-hi doble. — Quina nena més bonica que té, senyora!

(Passing Show.)

— Bé, mira, anem fins al poble i ja veurem què fem.
— I hem de deixar l'auto abandonat al mig de la carretera?

(Judge.)

El marxant de quadros. — Un americà m'ha ofert 10000 francs d'aquest paisatge.

El client. — Doncs jo no en dono més de 300.

El marxant. — Fet. No hem pas de deixar que totes les nostres obres mestres emigrin a l'estranger.

(Candide.)

— En diuen retaule dels Pellaires perquè fou propietat del Gremi de Pellaires; ara s'anomena Retaule dels Escorxadors.

Feu fer els vostres gravats en la
UNIÓ DE FOTOGRAVADORS

CORTS, 481 : Telèfon 33421

Exposició Internacional de Barcelona

Oberta fins a les dues de la matinada

Cada dia, fins a les nou de la nit, el públic podrà visitar les instal·lacions industrials dels Palaus de Comunicacions i Transports, Electricitat i Força Motriu, Art Modern, Alfons XIII, Reina Victòria Eugènia, Vestit i Agricultura.

La secció de l'Art Antic del PALAU NACIONAL estarà oberta igualment al públic cada dia, de deu a una del matí i de quatre a set de la tarda, sempre que no hi tingui lloc cap festival.

Gran Parc d'Atraccions Roserar - Miramar - Poble Espanyol Poble Oriental

S'HA INAUGURAT AL PALAU ALFONS XIII LA SECCIO JAPONESA
VENDA D'ARTICLES JAPONESOS

PREUS d'entrada al recinte de l'Exposició

Entrada al recinte de l'Exposició 2 ptes.
Entrada de cotxes al recinte de l'Exposició 4 »

PALAU NACIONAL

Demà, dia 21

Esdeveniment Musical

Missa solemnis de Beethoven per l'Orfeó Pamplonès
i Orquestra Simfònica de Madrid

300 executants

Revetlles de SANT JOAN i SANT PERE

Grans revetlles al Poble Espanyol i recinte de l'Exposició. — Monumental castell de focs artificials. — Bandes de Música cíviques i militars. — Cobles de sardanes. — Manubris. — Fantàstica il·luminació. Concurs d'il·luminació i adornament de quioscos i bars. Premis en metàl·lic.

El dia 22 de l'actual, a les deu del matí, tindrà lloc a la plaça de la Font Màgica de l'Exposició la inauguració del CERTAMEN CANÍ INTERNACIONAL organitzat per la SOCIETAT CANINA DE CATALUNYA, sota el patronatge de l'EXPOSICIÓN INTERNACIONAL DE BARCELONA.

El nuvi. — Falta molt, pare, per acabar?
El capellà. — Tanta pressa porteu?
El nuvi. — És que hi ha un partit de futbol i no me'l voldria perdre.
(The Humorist.)

AIGUA DE ROCALLAURA

La deu més rica del món

Si vostè pateix d'Albuminúria, Litiasis úrica (mal de pedra), Bronquitis paronquimatosos, Nefritis crònica, es curarà radicalment amb

AIGUA DE ROCALLAURA

S'expèn
amb ampolles de litre i de mig litre
i en garrafons de vuit litres

Distribuidors generals

FORTUNY, S. A.

CARRER HOSPITAL, 32, V. SALMERÓN, 133

Altes, baixes i traspassos de contribució

Totes les diligències i
conflictes amb Hisenda
Diputació
i Ajuntaments

AFISA

Director

CARLES OSSORIO

Laietana, 18, pral., B

RAMON BES & C.^a

Maquinària, Tipus, Filetatge
de bronze, Tintes y utilitatge
per les Arts Gràfiques

Carrer Agullers, 1, i Via Laietana, 4
Telèfon 15524 - Apartat 896
Direcció telegràfica: DANIBES
BARCELONA

SUBSCRIVIU-VOS A LA

GASETA DE LES ARTS

DIRECTOR: Màrius Gifreda
ART ANTIC: Joaquim Folch i Torres
ART MODERN: Rafael Benet

ABONAMENT

Un any: Barcelona, 17 ptes. — Península, 18 ptes.
Un trimestre: Barcelona, 6 ptes. — Península, 6'50 ptes.

Redacció i Administració: VIA LAIETANA, 37 - BARCELONA

Societat Espanyola de Carbur Metàl·lics

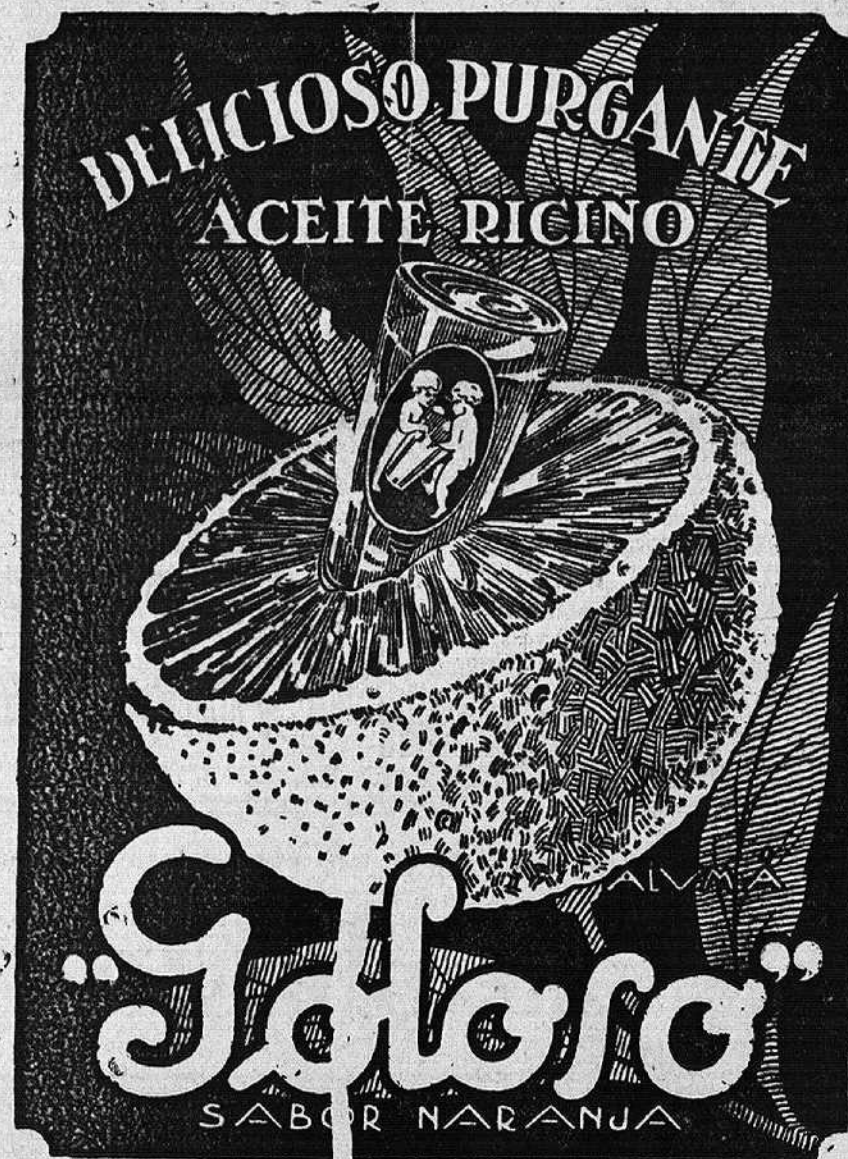
Correu: Apartat 190
Telegr.: "CARBURS"

Mallorca, 234
BARCELONA

Telèfon 73013

CARBUR DE CALCI, Fàbriques a Berga (Barcelona) i Corubion (Corunya) :: OXIGEN 99% DE PURESIA, Fàbriques a Barcelona i València :: ACETILEN DISOLT, Fàbriques a Barcelona, Madrid i València :: FERRO MANGANESI i FERRO-SILICI :: SOCARRIMAT i SECAT de fils i pessos seda, cotó i altres teixits :: CALEFACCIO INDUSTRIAL de laboratoris i domèstica :: GENERADORS, BUFADORS, MANOMETRES materials d'aportació per la SOLDADURA AUTÒGENA

Pressupostos, estudis, consultes i assaigs, gratis

Demaneu

"BABY-LAX"

El millor

Laxant - Purgant

Subscriuiu-vos a **MIRADOR**

SETMANARI CATALA

Pelai, 62. - BARCELONA

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

En _____
que viu a _____
carrer _____ n.º _____ se subscriu a **MIRADOR**
pel preu fixat de 2'50 ptes. trimestre.

_____ de _____ de 19____

Signatura

URALLITA